

- **מילים ולחן:** אלון עדר, סתניו בגר, קובי אוז שי צברי
- **שירה:** איה זהבי פייגלין, אלון עדר, קובי אוז, שי צברי
- **עיבוד והפקה מוזיקלית:** סתניו בגר

5 שאלות שאנחנו ממליצים להציף בסלון בעקבות השיר

1. האם יש מקום לרגשות אשם ביום השואה בקרב כל מי שהנושא אינו מעסיק אותו ברוב בשעות היממה?
2. האם ניתן להבין את מי שהנושא אינו רלוונטי או מעניין עבורו?
3. האם ניתן גם לזכור ולעסוק בנושא לעומק וגם ליהנות ממנעמי החיים?
4. כיצד ניתן לגשר בין הרצון לחיות וליהנות לבין הצורך לשמור ולתעד את מה שהיה?
5. האם ניתן לשלב בין זיכרון השואה לחיים העכשוויים והאם זה בסדר להחליט שגם זוכרים וגם נהנים?

מילים ואקורדים:

#Bm – G – Em – F

סדנאות שתיקה על שפת הכינרת בדרום אדום כבר אין כלניות והרדיו שקט שירי לכת אפר ואבק ואין ליגת אלופות משיאים משאיות החזן מפתיע ונושאים תפילה אל אלוהי השתיקות הכלבים נובחים המספרה עובדת וכועסים על רכבות מאחרות	היום זה מדבר ואין פה שלג וכפות רגלי אינן עוד יחפות ובתל אביב שטופת השמש אנשים רצים ליד הים מנערים דאגות אני יכול לרוץ ולא מפחד ומה אוכלים היום היין טוב הזקן מברלין הכיפה מתאילנד רבים ברחוב על חניות	היי, נו, בואו תראו אותנו איך בדיוק זרקנו מה שלא אכלנו בכינו וחגגנו ולא ממש תפסנו חיים בהסתרה שבתוך ההסתרה	היי, נו, בואו תראו אותנו כמה התרחקנו הלכנו וחזרנו לימדנו וסיפרנו לא ממש תפסנו עוד מעט צפירה עד הסיבוב הבא
--	--	--	--

החיים חזקים מהכל והשאיפה להדחיק, לשכוח ולהמשיך הלאה טמונה עמוק בטבע האדם. אנחנו רוצים להשאיר מאחור את מה שפצוע או כואב ושואפים לחיים שמחים, בריאים ונטולי דאגות. השנים הרבות שעברו מאז השואה מאפשרים לכולנו, בקלות יחסית, להניח בצד את הכאב והצער האישי והמשפחתי ואת הלקח ההיסטורי הכללי ולהתעלם מיום הזיכרון לשואה ולגבורה ומהנושא "הכבד" בכללותו.

השכחה וההדחקה של השואה עלולים לגרום לנו גם לפתח רגשות אשמה ולהביא לכך שבמקום לעסוק בשואה ובלקחים שעלינו ללמוד ממנה – נכלה זמן רב מדי בהלקאה עצמית ובלבון סוגיות משנה שאינן רלוונטיות לזכר השואה ולמסקנות שעלינו להסיק מאותה תקופה – כיחידים וכחברה.

סלון זה ידון בפער הענק שבין גודל הטרגדיה של השואה לבין הפיתויים והגירוים של חיי היומיום העכשוויים ויבקש לשאול האם ניתן לגשר על הפער, להכיל אותו או לקבל אותו באיזשהו אופן.

תהליך היצירה

"היי נו בואו תראו אותנו
כמה התרחקנו, הלכנו וחזרנו
לימדנו וסיפרנו
לא ממש תפסנו
עוד מעט צפירה"

האם החיים שלנו הם עדות לכל הטוב שנשלל מהנספים? האם אנחנו הנקמה שלהם? אנחנו יכולים לעמוד בצפירה, ותוך כדי לראות תוכניות שמספרות על גודל הזוועה, ובכל זאת השמש זורחת, הכלבים נובחים, והמספרה עובדת.

וכך, המפגש הראשון שלנו עם הכאב, עובר דרך האשמה: 'איך אני לא מצליח להרגיש, מה שאני אמור להרגיש?' יוצרי השיר חושבים שאולי זאת פשוט המציאות: החיים הטובים רוקמים לנו קרום שקוף ועבה, שאוטם אותנו לפעמים מלהתחבר לרגשות העמוקים בתוכנו. הקרום הזה עשוי מהרגלים, פינוק, הדחקה וריכוז עצמי. אנחנו לומדים, משננים, עומדים, משתתפים בטקסים ומרגישים לפעמים שאנחנו פשוט לא מספיק מרגישים. או שבעצם, קוראים לזה: חיים. וזקן שגדל בברלין.